

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. София, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София Д. К. Ар. Ем.
М. Р. Люб. Ц. Р.

като разгледа докладваното от Камен Иванов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20211000601101 по описа за 2021 година

Настоящото производство е по чл.327 вр.чл.318 и сл.НПК,като е образувано по
подадена въззивна жалба от адв.Х. Ч. от САК,с посочен съдебен адрес,защитник на
подсъдимия А. С. А. с установена по делото самоличност,против присъда
№260017/05.02.2021 година,постановена по нохд №2602/2017 година по описа на Софийски
градски съд.

С атакуваната присъда съдът е признал подсъдимия А. С. А.,роден на ***** година в
гр.Ямбол,с постоянен адрес гр.***,ул.,**** бл.**,ет.*,ап.*,настоящ адрес гр.***, кв.,****,
ул.,**** №*,българин,български гражданин,осъждан,женен,със средно образование,
управител на дружество,ЕГН ***** за ВИНОВЕН в това,че на 18.04.2016 година,около
10,10 часа в гр.София,при управление на МПС-лек автомобил марка „Пежо”,модел
„307“,рег.№ ***** по бул.,„България”,с посока на движение от бул. „Околовръстен
път”към бул.,„Тодор Каблешков”,в района на №81 нарушил правилата за движение по
пътищата,установени в ЗДвП:

-чл.20 ал.2 ЗДвП „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране
скоростта на движението да се съобразят с ..., характера и интензивността на движението,с
конкретните условия на видимост,за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо
препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да
спрат, когато възникне опасност за движението“,като реализирал пътно транспортно

произшествие с пешеходката И. М. Г. - Х., ЕГН *****, която пресичала бул. "България" в посока отлясно наляво, спрямо посоката на движение на автомобила и по непредпазливост причинил смъртта на И. М. Г. - Х., поради което на основание чл.343 ал.1,б. „в" вр.чл.342 ал.1,пр.3 НК вр.чл.55 ал.1,т.1 НК му е наложил наказание „лишаване от свобода" за срок от 1 /една/ година, като на основание чл.304 НПК го е признал за невинен и го е оправдал по обвинението да е нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл.20 ал.1 ЗДвП „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват" и чл. 116 ЗДвП „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към ... престарелите хора".

На основание чл.57 ал.1,т.3 ЗИНЗС съдът е постановил наложеното наказание „лишаване от свобода" за срок от 1 /една/ година да бъде изтърпяно при първоначален „ОБЩ" режим.

На основание чл.343г вр.чл.343 ал.1,б. "в" вр.чл.342 ал.1,пр.3 вр.чл.37 ал.1, т.7 НК съдът е наложил на подсъдимия А. С. А., с установена самоличност, ЕГН ***** наказание „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 2 /ДВЕ/ години.

Съдът се е произнесъл по сторените по делото разноси, като е осъдил, на основание чл.189 ал. 3 НПК, подсъдимия А. С. А. да заплати сумата 6407,34 /шест хиляди четиристотин и седем лева и тридесет и четири стотинки/ лева по сметка на СГС и сумата 1555,80 /хиляда петстотин петдесет и пет лева и осемдесет стотинки/ лева по сметка на СДВР, а на основание чл.190 ал.2 НПК е осъдил подсъдимия да заплати 10,00 /десет/ лева държавна такса за служебно издаване на два изпълнителни листа по сметка на СГС.

Недоволен от присъдата е останал подсъдимия А., който чрез защитата си твърди, че атакувания съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен, нецелесъобразен, противоречи на морала, добрите нрави и Закона. Изложените съображения са следни:

Сочи във въззивната жалба, че прокуратурата е повдигнала обвинение против А. за извършено от него престъпление, вследствие допуснати нарушения по чл.20 ЗДвП, чл.21 ЗДвП и чл.116 ЗДвП.

Твърди се на първо място, че не е съобразена оказаната помощ от подсъдимото лице на пострадалата, и незаконосъобразно не е прието, че поведението на подсъдимия А. след ПТП, „...изпълва съдържанието на хипотезата на чл.343а ал.1,б. "б" НК. Прави анализ на изготвена по делото докладна записка от инспектор Ч., на изготвени по делото експертни изследвания-СМЕ и АТЕ, както и на част от гласни доказателствени средства-на св.К..

Отделно от това се твърди в подадената жалба, че не е осъществен престъпен състав от страна на подс.А.. Соци се „недопустимо" смесване на отговорности по чл.20 ал.1 ЗДвП „въвеждаща според защитата общо задължение и чл.20 ал.2 ЗДвП, съдържаща две отделни, конкретни правила за поведение на пътя. Излага принципните си разбирания и конкретни възражения срещу твърдени нарушения от страна на подсъдимото лице, на основата на позоваване на съдебна практика.

Твърди, че макар и формално да е осъществил елементите от изпълнително деяние, то

нарушението по чл.20 ал.2 ЗДвП не е извършено виновно,а е налице,,случайно деяние“по смисъла на чл.15 НК/л.9-ти,посл. абзац от въззивната жалба/.

Оспорва подсъдимият А. да е нарушил нормата на чл.116 ЗДвП,като акцентира на допуснати от пострадалата нарушения на правилата за движение.

Във въззивната жалба се сочи,че поведението на пострадалата има „...изключителен и основен принос за настъпването на ПТП...“.

Отделно от гореизложеното защитата твърди,че „...от субективна страна престъплението по чл.343 ал.1 НК е извършено по непредпазливост..“,л.13 от жалбата,като се акцентира на добрите характеристични данни на подсъдимото лице.

Сторено е искане за отмяна на атакуваната присъда.

Направено е и искане за прилагане нормата на чл.66 ал.1 НК.

Във въззивната жалба е заявено искане след изготвяне на мотивите защитата и подсъдимият да бъдат уведомени,с възможност да допълнят доводите си.

След надлежно уведомление,допълнения не са правени.

Пред въззивния съд адв.Ч.,защитник на подсъдимия А. е поддържал сторените с въззивната жалба подробни оплаквания.Акцентира на това,че изначално разследващите органи са поддържали единствена теза за това,че единствено подсъдимия е виновен за настъпилия противоправен резултат,без да са обсъдени задълбочени доказателствата,свързани с психичното състояние на пострадалата пешеходка,и без да е отделено достатъчно внимание от първия съд на причините за настъпилата смърт–мастна емболия,факторите,които я провокират и начина на проведено лечение.

Намира,че вината за настъпилото ПТП е изцяло на пострадалата пешеходка,а не на подсъдимото лице.

Акцентира на изпълнените по делото авто-технически експертизи с оплакване,че скоростта на движение на подсъдимия А. не е определена по ясен и категоричен начин.В подкрепа на извода си сочи,че първоначално скоростта на движение е определена на около 50 км./час,а впоследствие е „стигнала“ до не по-малко от 72 км./час.По същество е възразена обосноваността и пълнотата на изпълнената по делото 5-на КСМАТЕ,изложени са доводи за неизяснени въпроси от какво разстояние пострадалата е била видима за подсъдимия,какво е действителното разстояние между оградни колчета на пътното платно,какви са характеристиките на ППС,движещи се непосредствено до и около автомобила ,управляван от подсъдимия.

Намира,че е нарушен закона при определяне наказанията на подсъдимото лице,включително размер и начин на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“.В тази насока намира,че е налице съдебна реабилитация за предходни осъждания на дееца.

По същество поддържа искането за отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на такъв по реда на чл.304 НПК.Алтернативно се иска изменение на постановената присъда с намаляване на наложените наказания на подсъдимото лице по размер и прилагане нормата

на чл.66 НК за наказанието „лишаване от свобода“.

Подсъдимият А.А. пред съда поддържа заявеното от защитата си и излага съображения в лична защита, свързани с твърдения за неизяснена фактическа обстановка. Твърди недобросъвестност при проведеното разследване в ДП /акцентираща на приложен неотнормен към конкретния наказателно-правен спор снимков материал/. Твърди, че е налице надлежна съдебна реабилитация. Намира, че няма вина за настъпилия противоправен резултат.

Моли за справедливо решение, включително по реда на чл.333 ал.2 НПК.

Представителят на САП поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба. Сочи, че постановеният от първия съд съдебен акт е законосъобразен и обоснован, възприетият от първия съд от фактическа страна е доказано еднозначно от събраните и проверени доказателствени източници, като изложението в тази насока е изключително подробно както относно нарушените правни норми от страна на подсъдимия, така и касателно механизма на ПТП и причината за смъртта на пострадалата. Намира, че в хода на проведеното наказателно производство и конкретно в хода на воденото съдебно производство не са допуснати процесуални нарушения, още по-малко такива от категорията на същественияте.

Намира, че правилно е приложен материалният Закон и при определяне на наказанието „лишаване от свобода“ при условията на чл.55 НК и при произнасянето на съда по реда на чл.304 НПК. Твърди се, че наказанията, наложени на подсъдимия А. са определени по начин, ясно разписан от Закона, като законосъобразно е определен режим на изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“.

На основата на горното претендира атакуваният съдебен акт да се потвърди.

Повереникът на частния обвинител Б.Д., адв.Р.Х. е оспорила обосноваването на подадената въззивна жалба и поддържа стореното по-рано възражение в тази насока. Акцентираща, че съдът е изяснил задълбочено фактите по делото, проверил ги е чрез експертно изследване и правилно е приложил материалния закон. Намира, че възприетите от първия съд релевантни факти и обстоятелства, свързани с предмета на доказване по чл.102 НПК са съобразени с доказателствените източници по делото. Намира наказанията за справедливи и определени при спазване изискването на закона.

Сторено е искане атакувания съдебен акт да се потвърди.

Частният обвинител по делото не се явява пред въззивния съд.

Съдът, като взе предвид направените оплаквания във въззивната жалба, изложението на защитата и подсъдимия А. пред въззивния съд, заявеното от представителя на САП, становището на повереника на частния обвинител, като провери изцяло атакувания пред него съдебен акт при усл. на чл.313 и чл.314 НПК, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима, подадена е по предвидения в Закона ред и срок, а преценена по същество е неоснователна.

Съображенията на съда са следни:

Софийска градска прокуратура е внесла за разглеждане в Софийски градски съд обвинителен акт против А. С. А., с установена самоличност, ЕГН ***** за извършено от него престъпление по чл.343 ал.1 б."в" вр.чл.342 ал.1 пр.3 НК.Инкриминирани са конкретни нарушения на ЗДвП по чл.20 ал.1 и ал.2, както и по чл.116 от ЗДвП.

В хода на воденото съдебно следствие пред първия съд от страна на представителя на държавното обвинение е сторено искане за изменение на обвинението при условията на чл.287 ал.1 НПК, вж.л.979-л.980, както и становището на представителя на държавното обвинение в с.з. ,проведено на 09.10.2020 година.Съдът е съобразил горните обстоятелства и е предоставил възможност на защитата и подсъдимия А. да се запознаят с направеното искане.След изслушване на страните в с.з.,проведено на 07.12.2020 година,съдът е допуснал изменение на обвинението,касателно обстоятелствената му част,без промяна на правната квалификация на инкриминираното деяние,л.1014 от делото.

По това обвинение и в посочените фактически рамки се е произнесъл първия съд.

Въззивният съд намира,че в хода на проведеното съдебно следствие от първия съд фактическата обстановка е изяснена в нейната пълнота,като при изпълнение на задълженията си по чл.12 и чл.13 НПК,първият съдът е осигурил възможност на страните да докажат твърденията си в наказателния процес,изграждайки вътрешното си убеждение при спазване изискването на чл.14 НПК,въз основа на надлежно събрани и проверени доказателства и доказателствени средства.Фактическата обстановка по делото е еднозначно и категорично изяснена,ясно и изключително подробно изложена в мотивите на първия съд чрез събрани ,надлежно проверени и вярно оценени в хода на съдебното следствие факти.Възприетите от първоинстанционния съд факти и изяснената,чрез сторен анализ и оценката им,включително досежно констатирани противоречия при някои от тях,в съвкупност фактическа обстановка се споделя изцяло от настоящия съдебен състав.

Въззивният съд намира,че не са нарушени правилата на Закона,регламентиращи дейността на съда по събиране,проверка и оценка на доказателствата.

Не е провеждано въззивно съдебно следствие.

Посочи се и по-горе,че в хода на проведеното съдебно следствие от първия съд фактическата обстановка е изяснена в нейната пълнота.Доказателственият обем по делото е попълнен по надлежен процесуален ред с възможните за събиране и проверка доказателствени източници,което гарантира тяхната процесуална годност и доказателствена достоверност.

Собствена оценка на фактите е сторена и от въззивния съд,като изричното им преповтаряне не се налага.Доколкото,обаче приетите за установени факти са поставени в основата на изведените решаващи изводи на I-инст.съд за вината на подсъдимия А.А.,правната квалификация на деянието и наказателната отговорност на подсъдимия,то следва да се очертаят отново.

В мотивите си,от стр.15-та,посл.абзац,л.1070 от делото до стр.35-та,1-ви абзац,л.1080 от делото,съставът на проверявания съд е описал изключително подробно и последователно

фактите, релевантни за установяване предмета на доказване по делото по см. на чл. 102 НПК и способите, чрез които са проверени.

Въззивният съд не установява нови фактически положения, различни от възприетите и изложени от първия съд.

Подсъдимият е с установена по делото самоличност. Роден е на ***** година в гр. Ямбол, с постоянен адрес гр. ***, ул. **, бл. **, ет. *, ап. *, с настоящ адрес гр. ***, кв. **, ул. **, №*, българин, български гражданин, осъждан, женен, със средно образование, управител на дружество, ЕГН*****. Подсъдимият А. С. А. е правоспособен водач на МПС, като към инкриминираната дата притежава свидетелство за управление на МПС № *****, категория „В“, издадено от МВР гр. Ямбол, валидно до 25.01.2026 година.

На 18.04.2016 година малко след 10,00 часа подсъдимият А.А. управлявал лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, контролен №***** в гр. София по бул. „България“ в крайна лява лента за движение, с посока на движение от бул. „Околовръстен път“ към бул. „Тодор Каблешков“. Около 10,10 часа управлявал автомобила в района на №81 на булеварда, движейки се със скорост около, но не по-малка от 72 км/час. В описания пътен участък скоростта на движение на МПС била регулирана с пътен знак, като ограничението за максимално разрешена скорост на движение било 70 км/час.

Движението се осъществявало в светлата част на денонощието, при добра видимост, при прав пътен участък, а пътното платно било сухо, с асфалтово покритие, без дупки и неравности. Самият булевард „България“ се състои от две платна за движение във всяка от двете посоки, разделени от затревена част и ограничени от метална мантиanela с височина 0,5 метра. Широчината на пътното платно на бул. „България“ в района на №81-ви, с посока за движение от бул. „Околовръстен път“ към бул. „Тодор Каблешков“, била 11,40 метра, разделено на три отделни ленти за движение, всяка от тях с широчина от 3,8 метра, разделени помежду си с прекъсната линия, маркировка „МЗ“. Вдясно, пътното платно по посока на движение от бул. „Околовръстен път“ към бул. „Тодор Каблешков“, било ограничено от тротоар с широчина 7,5 метра, върху който били монтирани метални колчета /на 2 метра от края на пътното платно/.

В посоката на движение от бул. „Околовръстен път“ към бул. „Тодор Каблешков“, в района срещу № 81-ви, оградното съоръжение /металната мантиanela/ била прекъсната, като до входа на трамваен тунел земната площ на разделителната озеленена част, разделяща двете платна за движение, била отгъпкана, като фактически предоставяла възможност да се ползва като пътека за преминаване през т.н. „зелен остров“. Установено е, че оградното съоръжение в отделните му елементи били монтирано чрез нитоване върху забити в земята „колчета“. Самите „колчета“ били фиксирани през 4 метра едно от друго.

В момента, в който подсъдимият А. управлявал описаното по-горе МПС в крайна лява лента за движение в посочения пътен участък, района на №81-ви, пешеходката И. М. Г. - Х., предприела пресичане на пътното платно на бул. „България“ с посока на пешеходно

движение от дясно на ляво,спрямо посоката на движение на лекия автомобил „Пежо“,модел „307“,ДК№*****,управляван от подсъдимия А.А.. При движението си И. Х. предприела пресичане на бул.,„България“ в района срещу №81,през необозначено за пешеходно преминаване трасе,като се насочила по същество към „проход“ в оградното съоръжение/мантинела/.

Придвижвала се със скорост от 3,31 км/час,с посока на движение-перпендикулярно на пътното платно,като преминала дясната лента за движение и навлязла в средната лента.В този момент в средната лента за движение се движел автомобил,с посока на движение,поддържана и от подсъдимия А./от бул.,„Околовръстен път“към бул.,„Тодор Каблешков“/.

Водачът на автомобила,движещ се в средната лента за движение възприел поведението на Х. в момента,в който пешеходецът Х. отстояла на около 20 метра пред фронта на този автомобил,като намалил скоростта си на движение.

В този момент пешеходецът И. Х. била видима и за подсъдимия А.. Установява се,че А. е възприел фактически намиращата се на пътното платно,в средната лента за движение Х.,2,7 секунди преди т.н.“инициален удар“.В момента,в който А. възприел Х. на пътното платно,в средна лента за движение,управлявания от него лек автомобил м.,„Пежо“,модел „307“,се е намирал на отстояние по-голямо от 64 метра преди мястото на „инициалния удар“.В момента,в който пешеходецът Х. се намирала на 8,5-9,0 метра по широчината на пътното платно за движение по бул. „България“, срещу № 81,вляво от десния край на платното с посока на движение от бул.,„Околовръстен път“ към бул.,„Тодор Каблешков“ и на 27,0-28,0 метра по дължина на пътното платно,настъпил удар от лекия автомобил,управляван от подсъдимия А. върху Х..В момента на т.н.“инициален удар“Х. се намирала на около 1,8-1,9 метра от дясната разделителна линия на лява лента за движение,като изминала за 9,8 секунди разстоянието,очертано между началната точка,от която предприема пресичане на пътното платно на бул. „България“ до мястото на „инициалния удар“.Разстоянието от момента на навлизане в средната лента за движение на пътното платно до мястото на удара в крайна лява лента за движение, Х. изминала за 1,52 секунди.Подсъдимият А.А. имал видимост към пешеходеца Х. от момента,в който тя се намирала в средната лента за движение на около 0,7-0,8 метра,преди да навлезе в лявата лента за движение и възприел /имал фактическата възможност да възприеме/ Х. на разстояние не по-малко от 64 метра,т.е,в момента, когато е била в средата на средната лента за движение.Тази фактическа констатация се отнася и до възможността А. да възприеме Х. за пръв път,когато тя се намира в лявата лента за движение,а управлявания от него лек автомобил е на 51 метра преди мястото на „инициалния удар“.В този момент пострадалата е била „пряко видима“ за него.

Подсъдимият реагирал за „аварийно спиране“,намалил скоростта на движение от около,но не по-малко от 72 км/час до 49 км/час,но не успял да избегне „инициален удар“ с Х.. Със скорост около 49 км/час управляваният от подсъдимия А. лек автомобил ударил с предна лява част /в областта на ляв фар/ тялото на Х..Вследствие на „инициалния

удар“,реализиран между предна лява част на автомобила,управляван от подсъдимия А. и лявата част на тялото на Х.,и доколкото този удар се реализирал под т.н.“масов център“,на тялото на Х. било придадено въртливо движение,при което краката се изнасят напред,по посока на движение на автомобила,тялото се „възкачва“ в лявата зона на предния капак,а главата достига лявата зона на челното стъкло на лекия автомобил и го чупи на височина 1,15 метра над терена.Впоследствие на удара и придаденото въртливо движение,в резултат на инерциални сили,тялото на Х. е отхвърлено на 15 метра напред-вляво, спрямо посоката на движение на автомобила,управляван от подсъдимия А.,като се установява в покой.Чрез изследване на спирачни следи се установява,че спирачният път на автомобила , управляван от подсъдимия А.,м.,„Пежо“,модел „307“,ДК№*****,е 12 метра преди мястото на „инициалния удар“и 12 метра след мястото на удара.

В резултат на удара и последващо съприкосновение с терена,на И. Х. са причинени травматични увреждания:

- черепно-мозъчна травма,изразяваща се в контузия и разкъсно-контузна рана на лява теменно-слепоочна област на главата,кръвоизлив под меките мозъчни обвивки и мозъчен оток,

- гърдна травма,изразяваща се в контузия на гърдния кош с амиелично счупване на тялото на четвърти гръден прешлен,

- травма на опорно-двигателния апарат,изразяваща се в контузия отзад,външно в горната трета на ляво бедро,в тазобедрена област,на ляво коляно и задколянна ямка,на лява и дясна глезенни стави,дълбоки охлузвания на ляв лакът и предраменница,

- счупване на тазовите кости в областта на дъното на лява ямка,двустранно счупване на лонните кости,

- счупване на ниво на коленната става на костите на лява подбедрица,

- счупване на голямопищялен глезенен израстък на лява подбедрица и размачкване на подкожна мастна тъкан.В резултат на описаните травматични увреждания /особено свързаните с травмата на опорно-двигателния апарат/ се развила мастна емболия в белите дробове.Установено е,че това болестно усложнение,развило се на основата на причиненото травматично увреждане на опорно-двигателния апарат,наред с причинената тежка черепно-мозъчна травма,стои в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилата смърт на Х.,на 18.04.2016 година.

Описаните травматични увреждания по тялото на пострадалата Х. са установени по експертен път,по реда на чл.144 ши сл.НПК,като първият съд е приел изготвена СМЕ на труп,изпълнена от д-р Ц. Г.,л.42-48 ДП,л.481 от делото.В мотивите си,л.19,първият съд подробно е описал посочените и по-горе от настоящия съд травматични увреждания на пострадалата,като едновременно са очертани придружаващи заболявания на Х.. Установено е,че пострадалата Х. е страдала и от „.....ХИБС, дифузна миокард и склероза,коронаросклероза,аортосклероза,хипертонично сърце,белодробен емфизем,хроничен бронхит,артерио и артериолонефросклероза,чернодробна

стеатоза,остеопорозни промени на костите“,но е подчертано,че „.....основната причина за настъпване на смъртта на И. М. Г. - Х. е тежката съчета травма,а на базата на получени счупвания на дълги тръбести кости и размачкване на меки тъкани при травмата на опорно-двигателния апарат,е последвала мастна емболия“.Акцентирано е в заключението на експерта д-р Г. ,включително при изслушването му пред първия съд,че независимо от проведеното медицинско лечение,вследствие настъпилата мастна емболия в белите дробове,се е развила непреодолима дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност.Тя е очертана като „непосредствена причина за настъпване на смъртта“,а съпътстващите хронични болести са фон,благоприятстващ настъпването на смъртния изход.Експертът е категоричен в извода си за пряка причинно-следствена връзка между травматичните увреждания на Х.,вследствие ПТП и настъпилата смърт.Тези увреждания са причинени от значителна травмираща сила на твърди тъпи предмети.Морфологията им добре обяснява да са получени при ПТП по описания по-горе начин.Експертът Г. е пояснил в изводите си,акцентирани от първия съд,че,....мастната емболия се е развивала в периода след получаване на травмите до настъпване на смъртния изход,като се е развивала не остро,а постепенно до попадане на мастни капки в кръвоносното русло“.Обяснено е пред съда,че мастните капки в белия дроб са открити при аутопсията на трупа на пострадалата Х.,след изследване на биомаса от белия дроб и микроскопско изследване.Установява се биполярното разстройство при пострадалата,въз основа на оценявани писмени медицински документи.

Такива медицински изводи са поддържани от д-р Г. и при приемане на комплексна съдебна медико-автотехническа експертиза,л.73-94 ДП,л.484 от делото,включително за това,че между установените травматични увреждания и смъртта на И. Г.-Х. има пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка.Първият съд е приел заключение по изготвена повторна комплексна медико-автотехническа експертиза,л.160-166 ДП,л.488 от делото,изпълнена от експертите З. Т.,П. Д. и А. Ч..Безспорно е съпоставил изводите в медицинската им част с описаните констатации и изводи по-горе и е намерил,че безспорно,еднозначно и непротиворечиво,чрез този експертен способ за изследване и проверка на доказателствени източници,е установена травматичната увреденост на пострадалата И. Х.,развилата се мастна емболия и причините за това,както пряката и непосредствена причинно-следствена връзка на увреждане при описаното ПТП с настъпилата смърт на Х..

Медицинските въпроси,свързани с получените от пострадалата Х. травматични увреждания при ПТП,описани подробно по-горе,развилата се вследствие на определени увреждания,върху общ увреден здравен фон,мастна емболия и непосредствената причина за смъртта,са експертно изследвани в назначена от първия съд нова,5-на КСМАТЕ,с определение ,л.492 от делото,приложена,л.557 и приета надлежно,л.590 от делото.

Експертните изводи в медицинската им част са непроменени по същество,а и страните не са ги оспорили.

Внимателната оценка на фактите по делото от страна на въззивния съд и прочита на

мотивите към атакувания съдебен акт сочат, че за да изгради вътрешното си убеждение първият съд на първо място е дефинирал спорните, от фактическа страна моменти, изразили се най-вече в съобщени факти от подсъдимия А. чрез дадените от него обяснения, л.1025-л.1030 от делото, с останали гласни доказателствени източници, писмени доказателства и писмени доказателствени средства, всички проверени по експертен път в доказателствената им достоверност, а след това последователно е подложил на анализ и оценка отделните групи доказателствени източници, оценявайки ги отделно и в съвкупната им доказателствена обусловеност, при стриктно спазване правилата на формалната логика, разписани от Закона.

И това действително е било сторено, независимо от декларираното в мотивите от първия съд, че „По фактите няма спор...“, стр.37, изр.1-во.

Изрично в мотивите си първият съд е очертал основните спорни моменти по делото, свързани с установяване скоростта на движение на лекия автомобил, управляван от подсъдимия А., условията, при които е възприел или е могъл да възприеме пострадалата Х. на пътното платно и в собствената си лента за движение, поведението на пострадалата върху пътното платно, и различните експертни изводи, свързана най-вече със скоростта на движение на управлявания от А. лек автомобил.

В мотивите си, стр.35-стр.37, първият съд изключително подробно е посочил доказателствените източници-писмени доказателствени средства, гласни доказателствени средства и писмени доказателства, които е анализирал и поставил в основата на фактическите си изводи, както и приетите по делото експертни заключения. В анализа си е бил изключително обстоятелствен, ясен и последователен, което позволява въззивният съд да проследи процеса на формиране на вътрешното убеждение на проверявания съд по фактите.

Въззивният съд, както това е сторил и първия съд, оценява няколко основни групи гласни доказателствени средства.

В една група се обособяват показанията на св.П., л.175, Н., л.177, Д., л.288, Р.К., л.211, Б., А., л.264, Д. и С., като тези свидетели добросъвестно съобщават факти, свързани с условията на време, място и обстановка на случилото се ПТП. В показанията си, ценени от въззивният съд, свидетелката П., служител в магазин на „Дизайн груп“, ситуиран в близост на местопроизшествието, имаща пряка видимост към пътното платно, свидетелства за неправомерно пресичане на пешеходци в различно време, включително поведението на пострадалата Х. непосредствено преди и по време на ПТП. Показанията и, дадени на ДП са приобщени по надлежен ред, като по реда на чл.281 НПК са приобщени и показанията на свидетелите К., Н., Д. Д., Б.. Тази група свидетели сочат отделни моменти от случилото се около 10,10 часа на бул. „България“ в района на №81, като съобразно възприятията си по отделни факти съобщават за поведението на пострадалата, начина и на преминаване на неразрешено място, реакцията на подсъдимия А., начина, по който се е случил „инициалния удар“ и поведението на тялото на пострадалата след удара, включително начина на установяването му на пътното платно и опита да се окаже съдействие от притекли се на помощ граждани.

Свидетелят Н. е съобщил факти, възприети от него от офиса му, веднага след като е чул шум от задействана спирачна система на автомобил, състоянието на автомобила, управляван от подсъдимия и мястото, на което се е установило тялото на Х. след удара. Позвънил е на тел. 112.

Свидетелят К. съобщава за начина, по който се е движел автомобила, управляван от подсъдимия и приблизителна скорост на движение на автомобилите в този пътен участък и в конкретния случай, мястото на удара, поведението на пострадалата/...една жена буквално изскочи.../, поведението на тялото на пострадалата след удара. В такава насока, без вътрешни противоречия са и показанията на останалите свидетели от тази т.н. "първа група".

В отделна група се ценят показанията на свидетелите Д., Г., Вл. Н. и Ц., съобщици, с оглед отделни възприети факти за здравословното състояние на пострадалата Х., поведенческия и модел, включително в инкриминирания период. Коректно ценени от първия съд са и дадените показания от свидетелите В., Б., К., обсъждани подробно и при изготвяне на експертните изследвания по делото.

Особено внимание в анализ на фактите по делото първият съд е отделил на възприетото и съобщено от св. Ю. Н., стр. 37 и стр. 38 от мотивите.

Настоящият въззивен състав не намира за необходимо да преразказва заявеното от всеки от тези посочени свидетели. Това подробно е сторил състава на Софийски градски съд и въззивният съд се съгласява с начина, по който са оценени доказателствените факти по делото, а като е сторил законосъобразен прочит на доказателствата е отхвърлил предложената, от подсъдимия и защитата му на съда, версия за непосредствените условия и причини, довели до настъпване на ПТП, като неправдоподобна.

Съдът е отделил изключително внимание в мотивите си, стр. 59-стр. 61, на дадените от подсъдимия А. обяснения. Въззивният съд намира, че коректно първият съд е възприел дадените от подсъдимото лице обяснения като гласни доказателствени средства, изграждащи изцяло защитна теза и подкрепящи защитна позиция на подсъдимия, без да кореспондират при коректен анализ с останалите доказателствени източници по делото. Обобщително следва да се посочи, че действително дадените обяснения от страна на подсъдимия стоят встрани от безспорно установени факти по делото. Твърденията на подсъдимия, че не е могъл да възприеме по никакъв начин пострадалата при движението и на пътното платно се опровергават от показанията на по-голямата част от свидетелите от т.н. първа група, както и от писмени доказателствени средства-огледен протокол и скица. Самите обяснения на подсъдимия А. са непоследователни и вътрешно противоречиви, касателно най-важните факти, които А. може да съобщи за изясняване на наказателно-правния спор в цялост. Това се отнася както за заявеното от него, че въобще не е възприемал пешеходката, поради движещ се пред него автовоз, а впоследствие едва я забелязал, поради движещ се встрани автомобил с висок габарит-ван, така впоследствие твърдяното от него за това да е видял Х. едва, когато се е намирала в лявата лента за движение. Тези вътрешни несъответствия в самите обяснения на подсъдимия са изключително подробно анализирани и съпоставени от първия съд в анализ. От друга страна обясненията на подсъдимия А. са преценявани в достоверността им въз основа анализ на изготвената по делото нова, петорна

КСМАТЕ, вж.л.491, л.509, л.559, л.590 от делото и експертното заключение на вещите лица Г. и Г., в медицинската част на заключението и на инж.К.в, инж.А. и инж.П. в АТ част на заключението.

При условията на чл.305 ал.3 НПК съдът е обсъдил тези гласни доказателствени средства с останалия доказателствен обем-писмени доказателства и доказателствени средства, вкл. експертни заключения по реда на чл.144 и сл.НПК/обсъдени на стр.41, последен абзац и следващите в мотивите на първия съд/, а в процеса на анализ и оценка се е съобразил с тяхната логична обусловеност, непротиворечивост и вътрешно съответствие с общия доказателствен обем. Изчерпателността на сторения от първия съдебен състав анализ на тези групи доказателства не налага преповтарянето им и въззивният състав се съгласява изцяло с обективизираното като оценка на факти в тази насока. Настоящият съд намира, че решаващите изводи на първоинстанционния съд, досежно приетите за установени факти по делото и правната им оценка, са законосъобразни и обосновани, а обективизираното в съдебния акт вътрешно убеждение на съда е изградено въз основата на обективно, всестранно и пълно изследване на всички факти и обстоятелства по делото. В изпълнението на задължението си по чл.305 ал.3 НПК съдът е посочил кои факти приема за доказани и въз основа на какви доказателства и доказателствени средства е изградил вътрешното си убеждение. Установяването във възможен обем на тези релевантни факти и обстоятелства е последвано от точната им оценка в съответствие с принципите на формалната логика-принцип за тълкуване и оценка на релевантни факти и обстоятелства от съществено значение за изясняване на обективната истина в процеса.

Неоснователно е развитото във въззивната жалба на защитата на подсъдимия А. оплакване по същество, че първоинстанционният съд е подценил факти, установени с гласни доказателствени средства-чрез обяснения на подсъдимия А., а необосновано е надценил други доказателства и доказателствени средства. Безспорно противоречия в доказателствения материал и спор по фактите има, но тези противоречия са установени, обсъдени и преодолени от съда чрез способности за събиране, проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства в наказателния процес. Самата фактическа обстановка е установена от първия съд безпротиворечиво и се споделя изцяло от въззивната съдебна инстанция след собствен анализ на доказателствения обем и изготвените по делото експертни изследвания /особено на експертните изводи, очертани в изготвената по делото нова, петорна КСМАТЕ от д-р Г., д-р Г. в медицинската част на заключението и на инж.К.в, инж.А. и инж.П. в АТ част/.

Както се сочи изрично в Р№372/01.10.2012 година по н.д.№ 1158/2012 година на ВКС, когато съдът се е съгласил с доказателствения анализ на първия съд, не се налага въззивният съд отново подробно да обсъжда доказателствата по делото. И това е така, доколкото първият съд е дал ясни отговори на поставените пред него възражения и въпроси /същите въпроси се поставят на обсъждане и пред въззивния съд като възражения/, относно събраните и проверени доказателствени източници.

Неоснователно е стореното оплакване на защитата, че при повдигане обвинение на подсъдимото лице, включително при приложение нормата на чл.287 ал.1 НПК, вж.л.1013 и 1014 от делото, в нарушение на закона са вменени нарушения на подсъдимия по взаимно изключващи се норми от ЗДвП-тези по чл.20 ЗДвП и чл.21 ЗДвП. Това твърдение не отговаря на обективно стореното по делото при прилагане нормата на чл.287 ал.1 НПК и допуснатото изменение на обвинението в обстоятелствената му част. Действително е посочено от фактическа страна движението на подсъдимия със скорост не по-малка от 72

км./час,но обвинение за нарушение на нормата на чл.21 ЗДвП не е налице.Това е така,защото представителят на държавното обвинение изрично е обосновал тезата си,че не намира допуснатото превишаване на максимално разрешената скорост на движение в този пътен участък за относима към ПТП и причинения престъпен резултат.Поставен е изричен акцент на нарушаване нормата на чл.20 ал.1 и ал.2 ЗДвП,както и на разписаното в чл.116 ЗДвП.

По това обвинение се е произнесъл и първият съд,а въззивната съдебна инстанция не намира да е налице твърдяното от защитата“недопустимо смесване“ на отговорностите по чл.21 ЗДвП и чл.20 ал.1 и ал.2 ЗДвП.Не намира да е налице вътрешно противоречие при повдигане на обвинение и касателно въведените нарушения по чл.20 ал.1 ЗДвП и отделно-на чл.20 ал.2 ЗДвП.

По това възражение на защитата първият съд се е произнесъл с окончателния за него съдебен акт /присъда/,като по отношение нормите на чл.20 ал.1 ЗДвП и чл.116 ЗДвП е налице произнасяне по реда на чл.304 НПК.

Неоснователно е твърдението на защитата,че първият съд не е изяснил основни въпроси ,свързани с установяване скоростта на движение на лекия автомобил,управляван от подсъдимия А.,позовавайки се на противоречиви изводи на експерти по изпълнени и приети АТЕ по делото.Напротив,следва да се подчертае,че първият съд,а и настоящата съдебна инстанция задълбочено обсъждат изготвените по делото автотехнически експертизи и назначената по делото „нова“/по същество повторна/ КАТМЕ.

Коректния анализ на мотивите на първия съд сочи,че проверяваният съд,стр.18-та до стр.34-та дава отговор на поставени от защитата въпроси,свързани с установяване на техническите параметри на автопроизшествието на основата на изключително подробен анализ на изготвените,изслушани и приети по делото експертни изследвания.Видно е,че подробно са анализирани експертните изводи по приетите АТЕ,л.483 от делото ,изпълнена от инж.А. А.,КМАТЕ,л.484 от делото,изпълнена от експертите д-р Г., инж.А. и инж.П.,ДАТЕ,л.488 от делото,изпълнена от експерти инж.П. и инж. А. и повторна КМАТЕ,л.488 от делото,изпълнена от експерти Т.,Д. и Ч.. Следва да се подчертае,че с оглед сторено искане по делото всички изготвени в хода на досъдебното производство и съдебно производство съдебно медицински и автотехнически експертизи са изслушани след проведен преглед на приложен,л.70 ДП,видеозапис на DVD-R/на 07.11.2018 година,на основание чл.166 НПК/.По същество съдът се е съобразил с изразено становище и изводи по видео-техническа експертиза,изготвена от П. В. и И. Т.,л.299 от делото/л.64-л.70 ДП/.

С оглед установени противоречия в експертните изводи по отделните заключения, касателно скоростта на движение на управлявания автомобил от подсъдимото лице,мястото на удара,възможността подсъдимият А. да възприеме в определен момент Х. на пътното платно и предотвратимостта на удара,и с оглед обстоятелството,че експертните изводи по изготвената в досъдебното производство повторна комплексна медико-автотехническа експертиза/л.160-166/ от експерти З. Т.,П. Д. и А. Ч.,макар и неоспорена от страните,не е преодоляла неяснотите и противоречията в тази част,съдът е назначил нова,повторна по своя характер КСМАТЕ.Видно е,че именно в коментираната нова тройна СМАТЕ/Т.,Д. и Ч./ експертите сочат,а първият съд е акцентирал,че „.....скоростта,с която е ударен пешеходецът е в границите между 50 км/час и 80 км/час“. Посочи се и по-горе,че първият

съд е анализирал изключително подробно всяко от изпълнените по делото експертни заключения , изключително подробно е описал не само констатациите на експертите,обективирани в самите заключения,но и заявеното от тях пред първия съд.След коректен анализ в частта,изясняваща техническите параметри по ПТП /в частта,касателно медицинските заключения противоречия не се констатира/,първият съд е назначил повторна КСМАТЕ с определение,л.492 от делото.Именно,за да се проверят доказателствените източници,свързани и изясняващи скоростта на движение на автомобила,управляван от подсъдимия А.,параметрите на спирачен път и опасна зона за спиране,въпросите за видимостта,която е имал А. към пресичащата бул.,„България“,срещу № 81 от дясно на ляво пешеходка Х.,и с оглед събрани допълнителни писмени доказателства и гласни доказателствени средства /вж.допуснати от съда свидетели Н.,Г. и Н./,е назначена нова комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, изготвена от доц.д-р М. Г.,д-р Ц. Г.,проф.д-р инж.С. К.в, доц.д-р А. А. и инж. П. П..

Приел е изготвеното заключение,като след анализ и съотнасяне на експертните изводи към установените факти,го е поставил в основата на фактическите си изводи.

Експертите по изготвената и приета в съдебното следствие петорна КСМАТЕ са категорични,че:

- мястото на удара се намира по широчина на пътното платно на 8,5-9.0 метра вляво от десния край на платното за движение на бул. „България“,считано в посока на огледа,

- по дължина на платното е на 27.0-28.0 метра след ориентира,считано в същата посока

- опасната зона за спиране на лекия автомобил „Пежо“,управляван от подсъдимия при конкретните пътни условия и при скорост на движение от 72 км/час е 64 метра.

На основа изследване на запис върху CD-R установяват,както акцентира и първия съд,че „.....преди пешеходката да започне пресичане на платното за движение на бул. „България“ е изчакала преминаващите по него автомобили.След това пешеходката пресича първата лента за движение,навлиза в средната пътна лента,която пресича за времето от 10,07,58 часа до 10,08,04 часа,в която пътна лента се движи неизвестен автомобил на разстояние от нея.Впоследствие пешеходката достига лявата пътна лента,където в 10,08,06 часа се вижда,както неизвестният автомобил,движещ се в средната пътна лента,така и процесният лек автомобил „Пежо“.....“. При изследване скоростта на движение на Х. експертите сочат,че от началото на стъпване на пътното платно до мястото на удара,е изминала 9 метра за време 9,8 секунди със скорост на придвижване от 3,31 км/час.

Обсъждайки въпросите за скоростта на движение на управлявания от подсъдимия лек автомобил,експертите сочат,че са анализирали местоположението на автомобила „....в момента, в който се наблюдава на видеозаписа,мястото,на което са изпушили гумите му,както и разстоянието между вертикалните стълбове на мантинелата....“.

Категорични са в анализа си и в изводите си,че скоростта на движение на автомобила ,управляван от А. преди задействане на спирачната система е не по-малко от 72 км/час,а към момента на удара на пешеходката-49 км/час,като разстоянието от мястото на удара до

мястото на установяване на предната му част е 12 метра. Категорични са, че А. е възприел намиращата се в лявата пътна лента за движение пешеходка и реагирал, когато автомобила, управляван от него е отстоял на 51 метра преди мястото на удара, а Х. е била на 2,5 метра преди мястото на удара, в лява лента за движение, с посока от дясно на ляво, спрямо посоката на движение на лекия автомобил, управляван от А..

Експертите са категорични, че А. е възприел Х. 2,7 секунди преди удара.

Първият съд в мотивите си, стр.28-ма, въз основа на заявеното от експертите е приел и посочил, че „.....движещият се в средна лента автомобил е бил на 16.0 метра, времето, за което пешеходката е изминала разстоянието от началото на навлизане в средна лента за движение до крайна лява лента за движение, или до настъпване на процесния удар е 1,52 секунди, водачът на лек автомобил „Пежо“ е могъл да възприеме пешеходката повече от 3,3 секунди преди момента на удара, или още докато тя е в средната лента за движение, водачът е възприел пешеходката 2,7 секунди преди момента на удара или докато тя се е намирала още в средната лента за движение, спирачният път.....преди мястото на удара е 12.0 метра, колкото и след мястото на удара...“.

Експертите са обобщили, че подсъдимият А.А. е имал обективна възможност да възприеме Х. в момента, в който управлението от него автомобил е бил на разстояние, равно на опасната му зона за спиране от 64 метра преди мястото на удара, докато се е намирала в средна лента за движение.

Категорични са, че А. е имал възможност да предотврати т.н. „инициален удар“ чрез аварийно спиране. Изводите си експертите по повторната 5-на КСМАТЕ не са променили и след като е извършен допълнителен разпит на експерти в АТ част на заключението след запознаване с допълнително събрани писмени доказателства, изискани от Столична община, Агенция „Пътна инфраструктура“, „Юпитер 05“ ООД, „Трейс Труп Холд“ АД и „Софинвест“ ЕООД.

В медицинската част това експертно изследване съответства на медицинските изводи по останалите експертни изследвания и противоречия не се констатира.

Това са фактическите положения, въз основа на които е приложен правилно материалния закон при дадената правна оценка на поведението на подс. А.А..

Законосъобразен е извода на първия съд, че действайки по описания начин от обективна и субективна страна подсъдимия А.А. е реализирал признаци на престъпление, описани в чл.343 ал.1 б.„в“ вр.чл.342 ал.1 пр.3 НК.

От обективна страна е безспорно, че подсъдимият А.А., с установена самоличност, ЕГН, на 18.04.2016 година, около 10,10 часа в гр.София, при управление на лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, ДКМ №***** по бул. „България“, с посока на движение от бул. „Околовръстен път“ към бул. „Тодор Каблешков“, в района на №81 нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл.20 ал.2 ЗДвП „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразят с ..., характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в

състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. Реализирал удар с неправилно движещата се по пътното платно пешеходка И. М. Г. - Х., ЕГН ***** /пресичала бул. “България“ с посока на движение отляво наляво, спрямо посоката на движение на автомобила/, като по непредпазливост причинил смъртта на И. Х..

Подсъдимият А. обективно е нарушил правила за движение по пътищата, които се намират във взаимовръзка по определен, специфичен начин за настъпване на ПТП, а оттам за настъпване на вредоносния резултат, като констатираните нарушения на правилата за движение са в пряка и непосредствена причинна връзка с причинения престъпен резултат – смъртта на пострадалата Х..

Подсъдимият А. не е избрал скорост на движение на управлявания от него лек автомобил, която да е съобразил с характера и интензивността на движението в конкретния пътен участък, както и с конкретните условия на видимост при силно натоварения трафик /интензитет на движение/ в този пътен участък. Именно поради несъобразяване с тези разписани задължения в Закона, подсъдимият, макар да е забелязал пострадалата на пътното платно във време, позволяващо му да приведе автомобила в покой, не е успял да спре преди реализирането на т.н. “инициален удар“. Експертите в 5-тата повторна КСМАТЕ ясно са посочили, че за А., при съобразяване с интензитета на движение, с оглед избраната скорост на движение, не е успял да спре преди да настъпи удар с пешеходката Х.. А в конкретния случай за него тя е била „предвидимо препятствие“. Въпреки, че се е опитал да намали скоростта на движение при конкретно възникналата опасност за движение, поради управление на автомобила с несъобразена с конкретно посочените условия по-горе, е настъпил удар между МПС и пешеходеца Х..

По делото е установена безспорно причината за смъртта чрез изслушани и приети от съда СМЕ, а експертните изводи в медицинската им част по същество не са оспорвани от страните. Общият извод за причинно-следствена връзка между деянието на подсъдимия А. и вредоносния резултат е обективен и постановен при задълбочено изследване на доказателствата по делото. Такива, които да разколебават или оборват причинно-следствената връзка между поведението на подсъдимия и настъпилия вредоносен резултат в хода на проведеното съдебно следствие не са събрани. Поради всичко изложено по-горе настоящият съд намира, че възприетото от първостепенния в насока изясняване на делото от обективна страна следва да се сподели изцяло – както, досежно условията на време, място и обстановка на извършване на деянието, така и относно т.н. ”модус операнди“ в поведението на подсъдимия и характеристиките на това престъпление, описани от обективна страна по-горе.

Първият съд, на основание чл.304 НПК, е признал подсъдимия А. за невинен и го е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение да е нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл.20 ал.1 ЗДвП „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“ и чл.116 ЗДвП „Водачът на пътно превозно

средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към ... престарелите хора“.

Необосновано е твърдението на защитата, че обвинението незаконосъобразно е „смесило“ нарушения и по чл.20 ЗДвП и по чл.21 ЗДвП. Видно е, че макар и да е сторено изменение на обстоятелствената част на обвинението, с посочена скорост на движение „не по-малка от 72 км./час“, такова нарушение по ЗДвП на А. не е вменено. Изложени са убедителни съображения от представителя на държавното обвинение в конкретния момент по чл.287 ал.1 НПК, а приетото изменение и обвинението, по което се е произнесъл първия съд, не визиращ нарушение на правила за движение по пътищата, разписани в чл.21 ЗДвП. Безспорно е, Р№533/2001 година по н.д.№397/2000 година, 1-во н.о. ВКС, че „Ако движението с неразрешена скорост не е причинило престъпните последици, но ако заедно с това е доказано, че те не биха настъпили при движение със съобразена скорост, отговорността е за нарушаване правилата за съобразена скорост“.

Следва да се сподели изцяло възприетото от първия съд, касателно субективната страна при изясняване признаците на престъпление, описани в чл.343 НК. Безспорно от субективна страна деянието е извършено от подсъдимия А. при условията на несъзнавана непредпазливост /небрежност/ по см. на чл.11 ал.3 пр.1 НК, характеризираща се с два момента – отрицателен и положителен. Подсъдимият А. не е предвиждал възможността да настъпят обществено-опасните и вредни последици. Налице е положителният момент при несъзнаваната непредпазливост – деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на тези вредни последици. Формата на вина е изведена от действията и цялостното поведение на подсъдимия А., описано по-горе, като е оценено поведението му предхождащо и съпътстващо изпълнителното деяние. Причините за извършеното престъпление се коренят в проявен нисък оценъчен критерий на поведение от страна на А. А. при осъществяване на правно регламентирана дейност, представляваща и източник на повишена опасност, каквато в същността си е управлението на МПС, наред с неточна оценка на създадена реална усложнена пътна обстановка. В основата си, със съществен принос и причина за настъпилото ПТП е и поведението на пострадалата Х..

Обстоятелства, които да налагат промяна в сторените правни изводи от състава на първия съд не се намират.

Неоснователно е оплакването на защитата, че първият съд необосновано не е ценил доказателства, сочещи че подсъдимият е оказал помощ на пострадалата. Първият съд не е намерил да са налице такива доказателства. Въззивният също намира, че не са налице доказателства, установяващи такива по своя характер действия, които да сочат, че подс. А. А. е оказал помощ на пострадалата. Позоваването на данни от докладна записка са несъстоятелни, а и св. К. никъде не сочи, както твърди защитата, че подсъдимото лице е оказало помощ на Х. след ПТП. Единственото, което сочи св. К. в показанията си, л.213, 1-ви абзац, е „...той слезе, искаше да окаже съдействие на пострадалата жена, беше много притеснен, видимо се беше стреснал, каза да звънна на линейка.....“.

Тези действия обективно не могат да се определят като такива, които да сочат, че

подсъдимия след ПТП е направил „...всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия ...“,за да се приеме обективен признак на деяние по чл.343а НК.

Неоснователно е оплакването на защитата на подсъдимия А.,че съдът не е обсъдил релевантни факти,включително конкретните възражения за скоростта на движение на автомобила непосредствено преди -и по време на т.н.“инициален удар“,както и поведението на пострадалата,поради което не е стигнал и до извод за прилагане нормата на чл.15 НК.

Такова твърдение говори за некоректна или неточна критика на мотивите на първия съд.

Неоснователно се твърди от защитата на подс.А.,че първия съд не е ценил правилно фактите по делото,поради което не е отчел,че причината за настъпилото ПТП стои изцяло встрани от поведението на А. и негови субективни действия,а тази причина се намира единствено в поведението на пострадалата Х..В тази насока не може да се сподели като основателно заявеното от защитата съображение да е налице„случайно събитие”спрямо подсъдимия А. по смисъла на чл.15 НК.С тези твърдения въззивния съд не се съгласява.

Законът предвижда,че не е виновно извършено деянието,когато деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественно-опасните последици.За да се приеме,че водач на МПС не действа виновно при настъпване на общественно-опасни последици е необходимо деецът да се е съобразил с предписанията на правно-регламентираната дейност , която осъществява при управлението на МПС и да са налице условия,при които той да е бил поставен в положение на невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредни последствия.Деянието е случайно,когато водачът на МПС не е могъл ,нито е бил длъжен да предвиди настъпването на общественно-опасните последици и обективно каквото и да направи да не може да ги предотврати.Само когато липсват всички елементи на непредпазливата вина,ще е налице “случайно събитие” по см.на чл.15 НК.Такива изводи, обобщаващи разбирането за наличие на случайно събитие по см.на чл.15 НК,са направени в редица решения на ВКС-Р №318 /11.08.1988 година по н.д.№315/88 година,III н.о.,Р № 720/30.12.91 година по н.д.№ 606/91 година,III н.о.Такова разбиране е изразено и в Р№729 /03.02.1992 година по н.д.№ 585/91 година,II-ро н.о.В конкретния случай не е така.

Ако подсъдимият беше спазил задължителните предписания на ЗДвП,описани в чл.20 ал.2 ЗДвП,то вредоносен резултат нямаше да настъпи.Вярно е,че основна причина /наред с поведението на подс.А./за настъпването на пътното произшествие се корени в поведението на пострадалата пешеходка/Р№767/11.11.91 година по н.д.648/91 година I-во н.о. на ВКС на РБ/.Както при деянието,извършено при условията на несъзнавана непредпазливост ,така и при случайно деяние,деецът не предвижда настъпването на общественно-опасните последици.При “небрежност”-та обаче,той е бил длъжен и е могъл,според обстоятелствата да ги предвиди,а при “случайно деяние”е в невъзможност да направи това.И при “небрежност”-та и при “случайно деяние” се причиняват вредни последици,но разликата е наличието или липса на виновна причинно-следствена връзка.

При условията на чл.339 ал.2 НПК следва ясно да се посочи,че въззивния съд не споделя

основателност на оплакването на защитата, че обективно удара за подс. А. е бил неизбежен, а вина за причинения противоправен резултат следва да носи единствено пострадалата пешеходка. Доказателствата по делото, анализирани по-горе сочат на друг фактически, а оттам и правен извод. Както се посочи по-горе, първият съд правилно е приел, че превишаването на скоростта на движение на автомобила, управляван от подсъдимия А. не е в причинно-следствена връзка с причинения вредоносен резултат, подсъдимият е допуснал конкретни нарушения на правилата за движение по пътищата, като поведението на пострадалата, вж. стр. 68 от мотивите на първия съд, има съществено значение и принос за настъпилия вредоносен резултат/съпричинила е вредоносния резултат/. Установено е, че пострадалата е имала признаци за психично разстройство, а при конкретните условия на време, място и обстановка е нарушила правила за движение на пешеходец, разписани в чл. 113 ЗДвП. Този обективен факт, обаче, не извинява действията на подсъдимия А.. Макар поведението на Х. безспорно да е представлявало опасност за движението, то с този факт А. е следвало да се съобрази в поведението си като водач на МПС. Така отразеното разбиране за опасността на движение и нейния начален момент е в пълно съответствие с практиката на ВКС, включително с разписаното в т. 6 на ТР № 28/28.11.1984 година по н.д. № 10/84 година на ОСНК. Подробно изложените съображения в тази насока от първия съд не следва да се преповтарят. Когато пешеходец се движи на пътното платно в нарушение на правила, разписани в ЗДвП и ППЗДвП, той винаги съставлява опасност за движението, поради което водач на ППС, в конкретния случай А., е длъжен незабавно да предприеме мерки за намаляване на скоростта или за спиране /вж. Р № 1476 от 21.04.1990 година по н.д. 77-89 година, 3-то н.о./. Следва да се подчертае, че цялостното противоправно поведение на пострадалата Х. е сочело, че с голяма степен на вероятност ще продължи движението си напред, като пресече пътното платно, включително лентата за движение, в която се е движел автомобила на А.. По делото, на основата на събраните доказателствени източници, експертите по 5-ната повторна КСМАТЕ са подчертали в отговор на задача № 10, че А. е МОГЪЛ да възприеме пешеходката повече от 3,3 секунди преди удара, още докато тя е в средната лента за движение, от отстояние по-голямо от опасната зона за спиране на автомобила от 64 метра /задача № 13/, но действията му сочат това да се е случило реално 2,7 секунди преди момента на удара /задача № 11/.

Категорично е експертното мнение, отговор на задача № 15, че „Водачът на л.а. „Пежо“ е имал обективната възможност да възприеме пешеходката в момента, в който автомобила е бил на разстояние по-голямо от опасната му зона за спиране и в този момент той е имал възможност да предотврати удара като предприеме аварийно спиране“.

Обосновано и законосъобразно, на основание чл. 304 НПК, първият съд е признал за невинен и е оправдал подсъдимия А. по обвинението да е нарушил правила за движение по пътищата, разписани в чл. 20 ал. 1 ЗДвП „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“ и в чл. 116 ЗДвП „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към... престарелите хора“. Доводите на първия съд и подробните съображения в подкрепа на този

правен извод, стр. 69, 2-ри абзац и сл. от мотивите, се подкрепят напълно от въззивния съд.

В принципен план следва да се посочи, че обществената опасност на едно конкретно престъпно деяние е основно, обективно, определящо и не юридическо негово качество, което го характеризира от гледна точка на неговото отрицателно въздействие върху съществуващи и защитени от Закона обществени отношения и го отличава от не престъпните деяния. За изясняване на обществената опасност на едно деяние винаги следва да се оцени конкретно характера, начина и степента на увреда на обекта на защита, специфичните качества на дееца, субективните му особености, условията на време, място и обстановка на реализиране на едно престъпно поведение. Обществената опасност е определящо качество на престъпното деяние по отношение на останалите негови свойства, посочени в чл. 9 ал. 1 НК.

Тя е и основанието за проявата на останалите свойства-противоправност и наказуемост.

За престъплението, извършено от подсъдимия А. Законодателят, застанал на принцип на законоустановеност на наказанието, е определил наказание „лишаване от свобода“ за срок от ДВЕ години до ШЕСТ години. Първият съд, отчитайки смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства-добро процесуално поведение, родител, трудово ангажиран, е намерил, че следва да определи наказание „лишаване от свобода“ на подс. А.А. при наличие на едно изключително по своя характер смекчаващо наказателната отговорност обстоятелство-степен на допринасяне на противоправното поведение на Х. към вредоносния резултат. Изложени са, стр. 72 от мотивите на проверявания съд, съображения в тази насока, с които въззивният съд се съгласява изцяло. Налице са условията на чл. 55 ал. 1, т. 1 НК, доколкото с противоправното си поведение Х. е допринесла значително за причинения вредоносен резултат и настъпилата смърт за пешеходката. За извършеното от подсъдимия престъпление, както се посочи и по-горе, е предвидено наказание от ДВЕ години до ШЕСТ години „лишаване от свобода“. Преценявайки в тези граници какво конкретно наказание да наложи на подсъдимия, първият съд е съобразил нормата на чл. 55 ал. 1, т. 1 НК и всички обстоятелства, имащи значение за определяне на неговия размер.

Съдът коректно е отчел като отегчаващо наказателната отговорност обстоятелство обремененото съдебно минало на А.. Видно е, че е осъждан, по отношение на него не са налице обективни условия да бъде признат за съдебно реабилитиран към момента на извършване на процесното деяние. Твърденията му, че първият съд не се е съобразил обективно със съдебен акт в посока на постановена съдебна реабилитация, не се споделят като убедителни.

На подсъдимия А.А. е наложено наказание "лишаване от свобода" за срок от ЕДНА година, а на основание чл. 304 НПК съдът го е признал за невинен и го е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение за нарушение на чл. 20 ал. 1 и чл. 116 ЗДвП.

Неоснователно е оплакването на защитата, че на А. е наложено несъответно по размер наказание „лишаване от свобода“. Видно е, че първият съд е съобразил коректно всички обстоятелства, подлежащи на оценка при определяне вид и размер на наказание. Приложил е нормата на чл. 55 ал. 1 т. 1 НК, като обосновано е намерил и отмерил значителния принос към

настъпване на вредните последици на неправомерното поведение на самата пострадала. Законосъобразно, на основание чл.57 ал.1 т.3 ЗИНЗС, е определен първоначален „общ“ режим на изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“. Законосъобразно, на основание чл.343г вр. чл.37 ал.1, т.7 НК, съдът е лишил подсъдимия А. от право да управлява моторно превозно средство за срок от ДВЕ години, считано от влизане на присъдата в сила.

Тези наказания по вид и размер, както и начина на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, държат сметка на всички отчетени от първия и от въззивния съд смекчаващи и отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства, както и наличието на едно изключително по своя характер смекчаващо наказателната отговорност обстоятелство. С такава по вид и обем наказателна репресия ще се въздейства в най-пълна степен върху подсъдимия А. за постигане целите на наказанието, за поправително-възпитателното въздействие на наказанията, като се респектират и останалите членове на обществото, в следствие реализиране на генералната превенция на наказанията.

Съдът законосъобразно се е произнесъл по сторените разноски по делото.

При извършената цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт извън направените възражения от защитата и подсъдимия, настоящия съд не намери основания за изменянето му.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА, на основание чл.338 вр.чл.334, т.6 НПК, присъда №260017/05.02.2021 година, постановена по нохд №2602/2017 година по описа на Софийски градски съд.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15 дн.срок от съобщението, че е изготвено по реда и начина, указани в чл.350 ал.2 и сл.от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____